

Jász Attila

Felhőfoszlányok a hajnali fűben

RÉSZLETEK

SLAGGAL LOCSOLNI MEZÍTLÁB a fűvet
nyáron alkonyatkor, belefeküdni
meztelenül a magasra nőtt csalánba,
hogy érezd a fantasztikus bizsergést,
ahogy fájdalomból kellemes érzés lesz,
amilyen az élet, ha jól csinálod, és nem
félsz az esetleges fájdalomtól, melyek
gyengeségünk jelei, de csak erősebbek
leszünk tőle végül, bármennyire nehéz
is elhinni, de lehet fordítva is csinálni,
lefeküdni a fűbe, nézni a csillagokat és
locsolni a csalánt a sötétben, mindegy
végül, csak érezd, érezz már valamit,
hogy élsz, hogy ez kellemes bizsergés.

EGY ANGYAL NEKIREPÜLT a teraszajtónak,
nem törött be, az angyalok testetlenek,
viszont a nyoma mégis egész jól látszik
az ajtó frissen pucolt üvegén, talán épp
azért, mert az angyal kissé poros nyomot
hagyott az üvegen, jól látszanak kitért
szárnyai, karcsú test, mintha lepelben
volna, és valószínűleg valamelyik kisebb
angyali rendből származhat, mert alig
nagyobb egy jól fejlett galambnál, még az
is lehet, hogy galamb formában érkezett,
azóta nem pucolsz ablakot, és ha lehet,
nyitva hagyod a teraszajtót, ki tudja.

ÁLMODBAN LEÉGETTÉL EGY FENYŐFÁT, óriás,
sudár fenyőt, véletlenül, de saját gondat-
lanságodból, a fenyőfa csak égett, lángolt,
és nem tudott véget érni a rémálmod, hiába
keltél fel, mentél az ablakhoz, hogy megnézd
előkertben lévő ezüstfenyődet, mikor vissza-
aludtál, égett újra tovább, reggelig, és most
kint ülsz a fenyő mellett, szerencsére szépen
begyógyultak az égésnyomok, nem is látszik
semmi, csak a friss, pálinkába való rügyek.